

0222 – 22. februar

Hovedsummen av budet er kjærlighet. 1Tim 1: 5 (COR's bib. tekst).

Det er farlig med et galt forhold til loven. Det aller verste og mest tragiske resultatet av dette ser vi hos mennesker som slett ikke forakter Gud, men tvert imot vil være noe ganske annet enn verden. De vil være Guds barn og etterfølgere. Men de lever i et lettsindig og falskt forhold til loven, som gjør at de ikke blir annet enn gjerningskristne, egenrettferdige og blinde fariseere.

Og disse er langt vanskeligere å vekke for Herrens Ånd enn de mest ugudelige syndere. Kristus sa til yppersteprestene og folkets eldste: «Tollere og skjøger kommer inn i Guds rike før dere».

Denne bedragets og forblindelsens tilstand oppstår hos mennesker som har så falskt forhold til Guds hellige lov, at de bare lar den gjelde gjerningene. Bare ser på hvordan de skal leve, og ikke lar loven treffe hjertet, få prøve hjertets kjærlighet, renhet og hellighet. Som jo er det første og det viktigste Gud krever i sin lov.

Isteden konstruerer de opp en viss dagsorden hvor de har lagt inn en del kristelige aktiviteter, – slike ting som de greit kan gjennomføre. De slutter f. eks. med en del klart syndige vaner, og begynner en daglig rytme med Guds ord og bønn.

Og nå lever de straks mer tilfreds med sin kristendom, – som om det bare var dette Gud krever av oss. Fremdeles har de knapt en gang lagt merke til hva Gud krever i det første budet. Langt mindre oppfylt det.

De bryr seg dermed altså ikke i det hele tatt om hva det er Gud aller først krever, og som han selv sier er det første og største budet. Og når de slik glatt går forbi og overser det som er størst i loven, så er jo det hele et falskt skuespill innfor Guds ansikt. Det er jo tydelig og åpenbar spott mot Gud.

For når de ganske enkelt kan omtolke Guds bud, har de dermed bevist at de i sin kristelighet ikke har bruk for Gud, men bare vurderer sin tilstand ut fra den grad de har lyktes i enkelte gjerninger. De har nok med seg selv og sin egen vellykkede kristendom. De søker ikke Gud, hans hellige øyne, hans vilje og bud. Nei, dette spotter og forakter de.

De føler seg trøstet og styrket når de har lyktes i å slutte med en eller annen åpenbar synd. De sverget og misbrukte f. eks. tidligere Guds navn. Nå gjør de aldri mer det. Før pleide de kanskje å vanhellige helligdagen med verdslig arbeid eller hobby. Nå gjør de aldri det mer, men vil isteden ta til seg av Guds ord hele dagen. Tidligere pleide de leve i en usunn overflod av mat, drikke eller klær. Nå er de sluttet med slikt. Ja, kanskje de levde i en eller annen form for last; i hor, eller i uærlighet i handel og arbeid. Nå har de ved Guds nåde lagt av slike synder.

Ser en ikke her den ene seieren etter den andre? Er ikke dette helliggjørelse? Er ikke dette et omvendt menneske, en kristen?

Og de gjør ennå mer. Tidligere pleide de aldri bry seg det minste om andres ve eller vel. Nå tar de hele verdens nød til hjertet, og gir mennesker både legemlig og åndelig hjelp. Er ikke dette Åndens frukter? Ser vi ikke her kjærligheten, som er hovedsummen av budet («budets siktemål»)?

Skulle ikke det mennesket som kan vise fram slike gjerninger ha all grunn til å føle seg tilfreds? Skulle ikke slike ha all mulig rett til å tro, og regne med at de har del i Kristi stedfortredende gjerning?

Men samtidig driver de altså på med et enormt skuespill for Guds åsyn. Bryr seg aldri om hans største og viktigste bud om hjerteforholdet. Stopper aldri opp for hvordan det står til der inne, f. eks. med kjærligheten til Gud, med renhet i tanker og begjær, med renhet fra egenkjærlighet, selvopptatthet, misunnelse, hat – – –. Nei, at de er så store hyklere og skuespillere at de ikke bryr seg om synden i sitt indre liv, det ser de ikke!

Og hvorfor ser de det ikke? Grunnen er det blomsterslør av kristelig aktivitet og gode gjerninger de skjuler seg bak. Dette lammer så totalt deres indre liv at de ikke er i stand til å se den ugudeligheten som hersker der inne.

Men dette er jo i høyeste grad å omgå Guds lov på falskt grunnlag! Ikke lar sannheten slippe til om at Gud aller først ser etter hjertet. Hvordan hvert eneste Guds bud aller først krever hjertets fullkomne hellighet. Og at Gud elsker oss i en hellig nidkjærhet som ikke lar seg bedra med gjerninger, men vil ha hele menneskets sinnelag. Herren sier: «Dere skal være hellige, for jeg, Herren deres Gud, er hellig!».

Det var dette hykleriet, dette falske skuespillet med loven, Kristus alltid angrep fariseerne for. Han sa f. eks.: «Dere renser utsiden av beger og fat, men innvendig er de fulle av rov og nytelsessyke. Dere er som hvitkalkede graver som nok ser vakre ut utenpå, men som innvendig er fulle av dødningebein og all urenhet. På samme måte gir også dere menneskene inntrykk av å være rettferdige i det ytre, men innvendig er dere fulle av hykleri og lovløshet. Dere betaler tiende av peppermynnte, anis og karve, men har forsømt det som veier tyngre i loven: retten, barmhjertigheten og troen. Det er helt nødvendig at dette gjøres, uten at det andre forsømmes».

Å, må vi nå endelig våkne opp og bli i stand til å innse at dette er Herrens nidkjære vilje med loven! Og at det er på denne måten Gud ser og dømmer over vårt forhold til loven!